

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 czerwca 2019 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko S. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz S. K. kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 65 § 1 i 2 k.c. polegającym na wadliwej wykładni umowy z dnia 1 stycznia 2017 roku łączącej strony poprzez przyjęcie, iż powodowi nie przysługuje wynagrodzenie w wysokości abonamentu za okres od 9 marca 2017 roku do dnia 23 marca 2017 roku,

2. naruszenie norm prawa procesowego, mogące mieć wpływ na wynik sprawy:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieprawidłowe wnioski polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd zapisów Umowy Abonamentowej z dnia 1 stycznia 2017 roku wraz z załącznikami,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, nielogiczną i wewnętrznie sprzeczną ocenę dowodów polegającą na wydaniu wyroku opierającego się wyłącznie na zeznaniach strony pozwanej.

W konkluzji powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako bezzasadna.

Wbrew zapatrywaniom strony apelującej, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Przede wszystkim nie zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., gdyż nie zdołał on wykazać, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana wbrew regułom logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów

według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005 r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Należy wskazać, iż Sąd Rejonowy wskazał fakty, które uznał za udowodnione i na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Odniósł się do całego zaproponowanego przez strony materiału dowodowego, wyjaśniając nad wyraz szczegółowo motywy, którymi się kierował. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podzielił zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia stanowisko Sądu Rejonowego. Nie znalazł przy tym podstaw do jego zakwestionowania w oparciu o zarzuty, na których oparł apelację skarżący powód. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy, opierając się na doświadczeniu życiowym i logice, w sposób całościowy i pozbawiony jakiegokolwiek dowolności – prawidłowo - zinterpretował zaproponowany przez strony materiał dowodowy. Jego treść nie budziła przy tym żadnych wątpliwości

Skarżący całkowicie zdaje się pomijać, że stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy ustalił w sposób precyzyjny, odnosząc się do wszystkich dokumentów które jego zdaniem mają znaczenie w przedmiotowej sprawie, jak również wyjaśnił dlaczego pomógł inne dowody. Błędna jest argumentacja powoda zmierzająca do wyprowadzenia z tych dowodów odmiennych okoliczności.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że orzeczenie w niniejszej sprawie nie mogło być pozytywne, ponieważ żądanie to na skutek nie zachowania warunków umowy przez powoda zostało rozwiązane w dniu 9 marca 2017 roku. Niewykonania przez powoda umowy od samego początku jej zawarcia skutkowało negatywnymi konsekwencjami po stronie pozwanego. Wobec czego po stronie pozwanego istniały ważne przyczyny uzasadniające natychmiastowe rozwiązanie umowy z powodową spółką. Wbrew bowiem stanowisku skarżącego pozwany w sposób wiarygodny wykazał dowody na poparcie swoich twierdzeń, które nie budziły wątpliwości Sądu. Skoro rozwiązanie umowy nastąpiło z winy powoda, to nie może on zasadnie żądać zwrotu ulgi abonamentowej. Nadto jak prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy powód nie może dochodzić wynagrodzenia za czynności, których nie wykonał.

W kontekście powyższego kierowane pod adresem Sądu Rejonowego zarzuty apelującego są całkowicie bezpodstawne i noszą jedynie znamiona polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego. W tym stanie rzeczy nie ma żadnych podstaw, by kwestionować postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Rejonowy i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, bowiem to na powódce jako stronie inicjującej spór spoczywał ciężar udowodnienia

okoliczności potwierdzających zasadność roszczenia. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż zasadność dochodzonego roszczenia nie została przez powódkę udowodniona.

Nie ma racji skarżąca, gdy czyni zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię umowy z dnia 1 stycznia 2017 roku polegającą na uznaniu, że powodowi nie przysługuje wynagrodzenie w wysokości abonamentu za okres od dnia 9 marca 2017 roku do dnia 23 marca 2017 roku. Wskazać należy, iż umowa o usługi przewozowe była zawierana przez podmioty profesjonalne.

W myśl art. 65 § 1 k.c., oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 65 § 2 k.c., w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Wyrażone w przytoczonym przepisie reguły interpretacyjne grupują się wokół dwóch respektowanych przez prawo cywilne wartości, którymi z jednej strony są wola (intencja) osoby dokonującej czynności prawnej, z drugiej, natomiast zaufanie, jakie budzi złożone oświadczenie woli u innych osób. Odpowiednio do tych wartości w doktrynie wyróżnia się subiektywną metodę wykładni, zorientowaną na wolę osoby składającej oświadczenie woli, a także metodę obiektywną (normatywną), akceptującą punkt widzenia adresata. Możliwa jest również kombinowana metoda wykładni, uwzględniająca obie wspomniane wartości.

Na tle art. 65 k.c. należy przyjąć kombinowaną metodę wykładni, opartą na kryteriach subiektywnym i obiektywnym. Stanowisko takie zajmują zarówno przedstawiciele nauki prawa cywilnego, jak również orzecznictwo sądowe (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., sygn. akt III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r., sygn. akt V CKN 679/00, LEX nr 54342; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2004 r., sygn. akt V CK 670/03, OSNC 2005/ 9/ 162; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 489/06, LEX nr 274245). Stosowanie kombinowanej metody wykładni do czynności prawnych *inter vivos* obejmuje dwie fazy. W pierwszej fazie sens oświadczenia woli ustala się mając na uwadze rzeczywiste ukonstytuowanie się znaczenia między stronami. Oznacza to, że uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, w jakim zrozumięła go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron. Podstawę prawną do stosowania w tym wypadku wykładni subiektywnej stanowi art. 65 § 2 k.c. Jeżeli okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej, obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, tj. tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Decydujący jest normatywny punkt widzenia odbiorcy, który z należyłą starannością dokonuje wykładni zmierzającej do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie woli. Przeważa tu ochrona zaufania odbiorcy oświadczenia woli nad wolą, a ściślej nad rozumieniem nadawcy. Nadawca bowiem formułuje oświadczenie woli i powinien uczynić to w taki sposób, aby było ono zgodnie z jego wolą zrozumiane przez odbiorcę. Wykładnia obiektywna sprzyja pewności stosunków prawnych, a tym samym i pewności obrotu prawnego. Zgodnie z kombinowaną metodą wykładni, priorytetową regułą interpretacyjną oświadczeń woli, składanych indywidualnie adresatom, stanowi rzeczywista wola stron. Zastosowanie tej reguły wymaga wyjaśnienia, jak strony rzeczywiście zrozumiały złożone oświadczenie woli, a w szczególności, jaki sens łączyły z użytym w oświadczeniu woli zwrotem lub wyrażeniem.

W procesie wykładni tekstu dokumentu podstawowa rola przypada językowym regułom znaczeniowym. Wykładni poszczególnych wyrażeń dokonuje się z uwzględnieniem kontekstu, w tym także związków treściowych występujących między zawartymi w tekście postanowieniami. Uwzględnieniu podlegają również okoliczności, w jakich oświadczenie woli zostało złożone, jeżeli dokument obejmuje takie informacje, a także cel oświadczenia woli wskazany w tekście lub zrekonstruowany na podstawie zawartych w nim postanowień.

Odnosząc powyższe rozważania do poczynionych w sprawie ustaleń należy wskazać, iż w umowie o usługi przewozowe strony zgodnie ustalił, iż powodowa spółka będzie doręczać miesięcznie 50 przesyłek pozwanego, a pozwany w zamian za wykonaną usługę będzie płacił wynagrodzenie w wysokości 560 zł netto. Nadto pozwany miał otrzymywać miesięczny upust w wysokości 999 zł. Skoro zatem powód nie wywiązał się z warunków umowy to pismo pozwanego z

oświadczeniem o rozwiązaniu umowy zasadnie Sąd Rejonowy potraktował jako natychmiastowe rozwiązanie umowy przez pozwanego. Powód o treści tego pisma dowiedział się w dniu 9 marca 2017 roku, a zatem od tego dnia należy uznać, iż umowa między stronami została rozwiązana. Wobec powyższego wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż powodowi nie przysługuje roszczenie za okres od dnia 9 marca 2017 roku do dnia 23 marca 2017 roku, bowiem w tym okresie stron już nie łączyła umowa. Również kwestia zwrotu upustu jest niezasadna bowiem to z winy powoda nastąpiło rozwiązanie umowy.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.